

Dette Avertissement kom igen og kom igen paa en saa underlig Maade, at vedkommende Bladudgiver mente, at han kunde sætte Prisen noget op, og det blev da gjort. Saa blev det opdaget, Politiet skred ind, det lod sig ikke gøre mere, og det blev standset nogen Tid. Men saa begyndte man i samme Blad at avertere om en Dame, der vilde sy Knapper, og dette Avertissement kom atter og atter igen, hvorfør Bladudgiveren satte Prisen op til 2 Dollars pr. Linie for den Slags Avertissementer. Saaledes kan det gaa.

Jeg har nu her et Blad for mig, hvori der findes følgende Avertissement — jeg henstiller til ærede Medlemmer at afgøre, om man ikke med lidt god Villie og med stærk Fantasi kunde udlede noget deraf:

„Laan.

Findes der ikke en velgørende Dame eller Herre, som vil gøre en god Gerning ved at yde en agtværdig Dame, som staar ganske ene, et Laan af 300 Kr. til almindelig Rente. Laanet kan afdrages maanedlig. Billet mrk. „Haab 6969“ modtager dette Blads Kontor snarest.“

Nu spørger jeg: Hvem gaar hen og reflekterer paa en saadan Annonce fra en anonym Dame, der vil have et Laan af 300 Kr. til almindelig Rente, en Dame, der ikke godtgør, at hun er i Nød, en Dame, som ikke beder velgørende Personer i al Almindelighed om at komme hende til Hjælp, men beder en velgørende Dame eller Herre derom? Jeg indrømmer, at det er ganske godt filtret ind, det er ganske godt sat op, men jeg er nu tilbøjelig til at tro, at denne Annonce er en Rufferiannonce. Derfor tror jeg ikke, den højtærede Justitsminister havde ganske Ret, naar han nu nævnedes 3 Blade, som særlig indeholde eller kunne indeholde saadanne Annoncer, og hvor Censuren ikke var tilstrækkelig skarp. Jeg tror, at dertil ogsaa kan regnes det Blad, hvori denne Annonce findes, og det er et Blad, som staar den højtærede Minister nær, nemlig „Dannebrog“ for den 21. Februar dette Aar. Dermed skal jeg anbefale dette Ændringsforslag.

Krabbe: Jeg skal ikke gentage den Motivering, det ærede Medlem for Saks-købing (Rørdam) har givet af Ændringsforslagene, til hvilke jeg ogsaa er Forslagsstiller. Der er derfor liden Anledning for mig til at omtale disse Ændringsforslag, blot er der nogle faa Udtalelser, navnlig af den højtærede Justitsminister,

som jeg skal tillade mig at knytte en enkelt Betragtning til.

Den højtærede Minister vilde gøre gældende, at det baade principielt og praktisk er en væsentlig Forskel, om man sætter Straf for Utugtserhvervet eller sætter Straf for Overtrædelse af et Tilhold om ikke at udøve Utugtserhvervet. Dette kan jeg paa ingen Maade lade staa uimodsaagt hen. Hverken principielt eller praktisk er der Forskel derpaa. Der er en formel Forskel, men den er saa gennemsigtig, at enhver øjeblikkelig faar Øje paa, at disse Ting i Virkeligheden ere ens. Og naar den højtærede Minister i sin Tale vilde gøre gældende, at de, der modsætte sig Indførelsen af denne ny Art af Tilhold, vilde give de prostituerede Fruentimmer en Undtagelsesstilling overfor Løsgængerilovgivningen, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at dette jo er en fuldstændig Fejltagelse. De Mennesker, Fruentimmer eller Mandfolk, som drage Indtægt af Utugtserhverv, ere jo ligesom enhver anden underkastede den almindelige Løsgængerilovgivning; der kan gives dem Løsgængeritilhold, ligesom der kan gives en Skovarbejder eller Brygger. Fordi man ikke indfører dette ny Tilholdssystem for prostituerede, undtager man dem paa ingen Maade fra den almindelige Løsgængerilovgivning.

Den højtærede Minister mener saa, at det Tilhold, som Lovforslaget vil have, der skal kunne gives disse Personer, ikke skal kunne prøves ad Rettens Vej. Men den højtærede Minister gør dog egentlig kun nogle praktiske Indvendinger derimod, og disse praktiske Indvendinger ere ikke saa træffende som ofte Bemærkninger af den højtærede Minister. Der var saaledes en Bemærkning, som syntes at være træffende, men som i Virkeligheden jo slet ikke er det. Han siger nemlig, at det er ikke alene i Landkredse, men ogsaa i de større Købstæder, at Dommer og Politimester ere samme Person, og siger han, det vilde ikke være rimeligt at lade Dommeren være den, der prøver et Tilhold, der er givet af Politimesteren, som er den samme Person. Det lyder jo ret plausibelt, men i Virkeligheden rammer det ikke. Thi Sagen er den, at medens det vel, hvor de to offentlige Myndigheder ere adskilte, ligger nærmest at faa Tilholdet prøvet ad Rettens Vej, mangler ingenlunde Rimelighed herfor fordi det er samme Person. Der er jo nemlig meget stor Forskel paa, om en Mand kan administrativt give et Tilhold, uden nogen Sinde at